

PRITT

Eva Vermeiren schikt niet zomaar, maar toch ook zomaar

Deze tekst volgt een structuur waarbinnen korte fragmenten zonder hiërarchie of causaliteit een netwerk zonder conclusies of lijnen vormen.

Ik vind een quote van Hofmannsthal "Diepgang moet je verstoppen. Waar? Aan de oppervlakte". De gelaagdheid van Eva Vermeirens schijnbare eenvoud, verschuilt zich tussen index en intuïtie. Ter illustratie: als kind vond Eva het schikken van haar sokken, broeken en T-shirts in de kast van het hotel, het leukste aan op reis gaan.

Mijn Bomma Jeanine noemt de dozen in de winkel: Kort Jakje, Brando 2, Flup, Flipper, Stefke, Ronny, Riko, Kwebbel, Dora, 003, zero zero zero, en Bizon.

In een potloodkader van 7 op 10 centimeter, lijmt ze vier knipsels. 1000 collages¹ op A4-papier heeft ze netjes per 100 tot 'hoofdstukken' gestapeld – die groeien uit tot een boek dat nog een uitgever zoekt. Naast haar blad ligt een gesloten magazine, dat door de weggeknipte stukken heen tot op pagina 18 doorkijkt.

Eva Vermeiren: "Mijn leraar Lucas Devriendt maakte ooit een foto van mijn werktafeltje in Sint-Lucas, van hoe ik mijn spullen daar 's avonds achterliet, en leerde mij dat ook dat schilderkunst is. Zolang je met kleur, vorm en richting bezig bent. Misschien is ook elk potloodvak een tafel waarop ik dingen 'goed' leg."

Eva's collageproces resonanceert met deze houthakkers passage van Joanna Macy, uit een tekst die het hele kleine en het universum met elkaar verbindt. De circulaire beweging gaat als volgt: "Tsjak, hij maakt een snee, en dan tack een andere. Wat is het feedback circuit, waar is de informatie die het neerhalen van die boom aanstuurt? Het is een volledige cirkel, je kunt op eender welk punt beginnen. Het begint bij het oog van de houthakker, naar de hand, naar het mes, en terug naar de kap in de boom. Dat is de zelfcorrigerende eenheid, die de boom kapt."⁵

De collages hebben geen titels maar wel een nummering, "dus ik denk dat de nummering de titel is", zegt Eva met een haar typerende naturel, die het midden houdt tussen immer zachtjes peinzend en een vertrouwen in de 'Lauf der Dingen'. Ze wijst naar een kartonnen doos die ze 'hoofdstuk 5' noemt. Daarin, zegt ze, durfde ze al eens een letter of een woord mee knippen. Gekookte eitjes, half doorgesneden citroenen, ontblote tenen, stukken haar, elegante handen, strepen van sport-sokken² moeten uitgeknipt worden. Elke andere regel of truc die niet de afmeting of voorgaande opsomming betreft, moet gemeden worden – die zijn gevaarlijk.

Kunstenaar Jean Arp³ liet snippers vallen en plakte die vast met lijm. Later in het gesprek vraag ik Eva of ze taal spreekt in haar hoofd, als ze snippers legt. Ze zegt van niet.

Eva Vermeiren (1989) is schilderes en collagist. Ze woont en werkt in Gent. www.evavermeiren.com

¹ 200 daarvan toonde ze in CC Mene, waar de collages als behangpapier in een groepstentoonstelling dienst deden. 1000 worden een boek.

² Jean Arp, 'Squares arranged according to the laws of chance'

³ Elke snipper komt uit een stapeltje *Votre Maison*, een frans woonmagazine uit 1970, waar ze uit knipt tot ze "op" zullen zijn.

⁴ "Die Tiefe muss man verstecken. Wo? An die Oberfläche." — Hofmannsthal

⁵ Vrij vertaalde passage uit 'World as Lover, World as Self' van Joanna Macy: "Whump, he makes a cut, and then thump another cut. What is the feedback circuit, where is the information that is guiding that cutting down of the tree? It is a whole circle; you can begin at any point. It begins from the eye of the woodcutter, to the hand, to the axe, and back to the cut in the tree. That is the self-correcting unit, that is what is doing the chopping down of the tree."